

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ᾄμα κὶ ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κὶ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἐξουσίαν
κὶ ἕνα ἴσον αἶμα — μόνον μὴ φορὰ δὲ θγαίνῃ.
Συνδρομητὰς τὰ ἔργα — κὶ ἕσται μὲν ἀκατάβλητος.
καὶ ἑστὶν Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — γὰρ λατρεὶ δὲν ἔχομα.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ἀγίας νόμου κὶ ἱεροσυνί.
— ἀπὸ φράγματος εἶναι μένος.

γὰρ τὰ εἶνα ἕως μέρη — ἕνα φράγμα καὶ ὅσο χεῖρ.
Κὶ ἕνα φύλλο εἶν κρατῆς — ἔγινε συνδρομητῆς,
κὶ ὄμοιος τὸν περὶ δὲν εἶσαι — ἐὰν τὸν εἶναι μᾶλλον εἶσαι.
Γράμματι καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γὰρ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὴ δεκάμα.

Ἀπρίλιον τρίτη κὶ εἰκοστὴ,
ὁχλοὶ Ρωμιοῦ ἐξευριστῆ.

Ποῦντος τετρακόσια κὶ ἑξῆς μῆντα ἕνα,
δεκαετηρίδος τελετὴ γὰρ μένα.

Ἡ δεκαετηρίδα,
ποῦ κάνας ὁ Σουρῆς.

(Ὁ Φασουλῆς κυκλοφοῦμενος μὲ Φασουλῆδων πλήθη,
ὡς στίγμα δὲ τῶν Καλαμῶν φορῶν τὸ κολοκύθι,
ἐπάνω ἰσθμὸν τοῦ προβαίν' ὑπερηφανῶς
κὶ τὸ Περικλῆτος δίπλα τοῦ μ' ἕνα χαρτίνιον κράνης.
Κατόπιον ἡ φραμῆλια τοῦ καὶ τὸ γνωστὸ σκυλί
μὲ ταμπουράδες ἔργεται, μὲ βάργυρα καὶ μὲ φῶτα,
κὶ ἄλλ' συνακαλαζούσα τὸν οἶκτον προκαλεῖ
καὶ πέρτρου μᾶσκουλα πολλὰ καὶ τράκακι καὶ μπυρλότα.)

Ὁ Φ.—Μεγάλης πανηγυρίας ἀντίταϊν ἡμέρα...
σύ, Περικλίτε, πρόσχη καθόλου μὴ μὲ σπρώξῃς...
ἀρατε πύλας, ἀρχοντες, βαρῶντε παραπίρα
καὶ μίγας εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης;
Καὶ τίς εἶστι ὁ Βασιλεὺς τοῦ τόπου τοῦ μουρλοῦξ;
ὁ Φασουλῆς ὁ ρουκράξ, ὁ βλαῖων ἐπὶ πώλου,
ποῦ τοὺς Σωτήρας τοὺς κλεινοὺς πατόκορρα τοὺς λούζει
καὶ στέλλει τὸ Ρωμαῖκον πεσάει τοῦ διαβόλου.

Οὗτος εἶστι ὁ Βασιλεὺς ὁ κλαῖων κὶ ὀλοῦζων,
μὲ στίγμα κολοκύνθων τὴν κεραλὴν στολιζων,
ὁ νυκτικῶν ποκάμινο φορῶν ὡς πορφυρία,
ὁ μένων πάντοτε γυμνός ἀπίξω τοῦ Νυμφῶνος,
κὶ ἀνακαλύψας ἔξαστρα τὴν δεκαετηρίδα,
τὴν μόνην ἀνακαλύψιν τοῦ τρίχοντος αἰῶνος.

Οὗτος εἶστι ὁ Βασιλεὺς... προσέλθ' ἐν αἰγῇ,
ἀμίσως κατὰ Γαθαῶν ἡλίω ἀρμα στήτω
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλῶν ἄς σταματήσῃ ἡ γῆ
καὶ καθ' ἑκατομμύρια Ρωμῶν ἄς μὲ φωνάζῃ ζήτω.
Καὶ εἰς, εἰσομοί, ποῦ τὴν κλεινὴν σκελεύετε πατριὰ,
γῆ σήμερα τοῦλάχιστον ἡ λύσσα σας ἄς παψῇ,
καὶ δεῦτε μέρως λάβετε ἰσθμὸν δεκαετηρίδα.
ὅπου καθῶς τὴν ἀνάγει καθῆνας ἄς τὴν κλάψῃ.

Χαρῆς ἰσθμὸν πανηγυριν ἡμέρας ἐξαιρετοῦ,
καὶ σύ φραμῆλια ζῦλινη μετὰ τοῦ Περικλῆτος
τῆς δεκαετηρίδος μου τὰς δωρεὰς μακάριος
καὶ τὴν μεγάλην ἰσορρῆν περιχάρης ἐώρτασε,
σύ δὲ, γαϊδάρα παρακλή, μὲς ὅσο γροσίδι γκαῖριος
καὶ σύ, σκυλί μου νυστικὸν, μὲ τῆ πόρταξιν χάρταξ.

Ὁ Π.—Μὰ πῶς τὴν ἔβρηκε, Φασουλή, τὴν δεκαετηρίδα;
Ὁ Φ.—Ὅταν κὶ ἐγὼ τὸ μάταιον τῶν ἀνθρώπων εἶδα,
ἐπὶ ἀκουσα πῶς δυστυχῶς ἐπώλετο τὸ κράτος
καὶ τῶν ἑναθροῦν ὁ Λόρδος ὁ ποζάτος,
σάν ἀκουσα, βρὶ Περικλῆ, γὰρ καθ' ἑκατομμύρια
καὶ τῶν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆα, γὰρ καθ' ἑκατομμύρια
σάν ἀκουσα καμμιὰ φορὰ πῶς ἐφορᾶζον κὶ ἔλλειναι
κὶ ὁ Γερμανὸς ὁ Κούρτιος μὲ πὸ γινὸν καράλι,
κὶ ὁ Πάπας τοῦ Βατικανοῦ κὶ ὁ Βιῆπος ὁ Διπλοκί,
τότε κὶ ἐγὼ, βρὶ Περικλῆ, ὁ τοῦ Στρατοῦ ἐπίτοπος,

ἦπρε τὸ τηλεσκόπιο μὲ μάτια σὰν γαρίφα
 κ' ἄμειως ἀνεκάλυψε τὴν δεκαετηρίδα.
 Κι' εὐθὺς ἀνδρῶν ἐπιτροπὴ τὰ μάλιστα ἐγκρίτων
 ἐκλήθει· 'στὸ φιλόμουσον ἀπέστειλε κοινόν,
 ἔραθεισὸν δὲ τῶν κόπων μου ἔζητε τῶν ἀτρώτων
 ἐπὶ τὸ Πανελλήνιον τὸ κρῖνον καὶ πεινῶν.
 Οὐ γίνῃ ἡ πολυφίλητος α' Ἔστια» τοῦ Δροσίνῃ
 ἐμήγαρε τὰς δωρεὰς εἰς χρήματα κ' εἰς εἶδος,
 ὡς ποῦ κ' αὐτὴ σιγὰ σιγὰ κατήντησε νὰ γίνῃ
 ἔν ὄργανον ἐπίσημον τῆς δεκαετηρίδος.

Κι' ἔρχισαν ὕμνοι πᾶμπολλοὶ πρὸς δόξαν μου κ' ἰγκώμια,
 ποῦ σὰν κ' αὐτὰ ὡς σήμερα δὴν ἄκουσα παρόμοια,
 κ' ἰερούσκωνα κ' ἰερούσκωνα τὸν θρίαμβόν μου ψάλλον
 καὶ σὰν ἄσχοι ἐκόντιψα εἰς δύο νὰ ραγῶ,
 καὶ 'στὴν χορείαν τῶν ἀνδρῶν ἐτάχθην τῶν μεγάλων
 κ' ἂν ἔχῃ δύο ἡ πατρίς ὁ τρίτος εἰμ' ἐγὼ.
 Κι' ὑψώθη ὑπερήφανος ἱππῶν τῆς βαλβίδος,
 Αὐτοκρατόρων καὶ Παπῶν περιτροπῶν πορφόρα,
 κ' ἔπ' εὐκαίριε, Περικλῆ, τῆς δεκαετηρίδος
 διέτριξα τὸν κίνδυνον νὰ βαπτισθῶ Σωτήρας.

Σὰν εἶδαν ὁμῶς κάμποσοι φτωχοὶ καλαμαράδες
 ποῦ σ' ἔτα καλά καθυμένει ἡμέτερα παράδειε,
 μὲ φαντασίαν κούρουν καὶ λιανικὸν ἱλιπίδες
 ἀνσκουμπώθησαν κ' αὐτοὶ γιὰ δεκαετηρίδες.

Σοῦ λίγω δέ, βρε Περικλῆ, πῶς ὅταν μετ' ὀλίγων
 τῆς δεκαετηρίδος μου ἡ τελευταίη τελώσῃ,
 κάθε σοφὸς καλαμαρὰς κινεὶ ὀδοὺς ἀνοίγων
 γενναίως πανηγυριστῆς 'στὴ μέση θὰ φυτρώσῃ,
 κ' ὡς ἀρουραῖοι ποτικαὶ κ' ἀχέρταγε ἀκρίδες
 θὰ πλημμυρῶσιν τῶν Ρωμῶν τῆς δεκαετηρίδες.

'Ἄλλ' ὁμῶς μέθε το καὶ σὺ καὶ κάθε κακομοίρη
 ποῦ σπαθιόποτε γεινόν 'στὸ μέλλον πανηγυρίε
 εἰς κάθε κλάδον εἰδικὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
 ἐγὼ θὰ λέγωμ' 'Ἐδδισαν τῆς δεκαετηρίδος.
 Αὐτὴν τὴν δόξαν ἕκαστος θὰ τὴν ἀναγνωρίζῃ
 καὶ δείχνωντάς με, Περικλῆ, ὁ κάθε τσαναμπίτης
 εἰς τοῦ πλοῖου του ταῦτι σιγὰ θὰ ψιθυρίζῃ:
 ἀνὰ τῆς ἀνακαλύψεως ὁ μέγας ἰερωίτης».

Μὰ κ' ὁ Σμετέλος 'Ζήλεψ ὁ καὶ μουστακαλῆς
 πῶς ἔβηκε τέτοια φάμπρικα ὁ ψωρο-Φασουλῆς,
 ἰσουλολογὴ δὲ κ' αὐτὸς 'στὸ τόσο νταξκούρι
 πῶς σὰν περᾶσιν σὺν Θεῷ μὲ δεκαετηρίδ
 ἀφ'οὔτου τριχὲς ἔβγαλε ἡ πρὶν σπανὴ τοῦ μοῦρη,
 γιὰ νὰ θυμώσῃ πρὸ πολὺ ὁ τοῦ «Ρωμησοῦ» Σουρῆς,
 νὰ κἀνῃ τῆς τριχῶσας τὴν δεκαετηρίδα
 καὶ νὰ χάρισ' εἰς ὄλους μας πικνῶν τριχῶν δεσμίδα.

Δὲν εἶναι ὠραιότερον τῆς δεκαετηρίδος,
 πέρνειε καὶ δῶρα φοικαρὰ καὶ προσφορὰς Βαρόνου,
 κ' ἂν δὲν μοῦ τὴν 'χαντάκωναν ἡ γρίστας τῆς Λοκρίδος
 περὶ λὸν τὸν ἰσκόπευα νὰ κἀνω καὶ τοῦ χρόνου.

'Ὅρατον εἶναι, Περικλῆ, χωρὶς δουλειὰ νὰ κἀνῃ,
 εἰς τὰ καλά καθυμένεια πεπικῆμα νὰ λαμβάνῃς,

κ' ὅπταν ἡ κροκόπελος ἦος ἱπανατίλῃ
 νὰ λὲς εἰς 'δούμε σήμερα ποῖός ἢ καὶ ποῖὰ μὰς στέλλει,»
 κ' ὅταν γενναία προσφορὰ δὴν ἔρχεται καθόλου
 νὰ λὲς 'στουὺς ἰρωτώντας σε: ἀκασίαι τοῦ ἡραβόλου.»

'Ὅρατον τὸ κελᾶρι σου νὰ 'βρίσκται γεμάτο
 μ' ἰδωμένον τῶν Καλαμῶν καὶ μὲ προτὰ ποικίλα,
 καὶ ἀχῆς τὸ στομάχι σου μὲ δωρεὰς χροτάτο
 ἐνὸς πολλοὶ σκεπάζονται μὲ τῆς συκῆς τὰ φύλλα.
 Αὐτὸς νὰ θέλῃ χάρισμα νὰ σὲ φωτογραφῆσῃ,
 ἰκίνοιο νὰ προσφέρειται γιὰ νὰ σὲ ζουρακίῃ,
 οἱ μὲν νὰ στέλλουν προτομάς τοῦ θελατικίου σου κάλλους,
 οἱ δὲ πολλὰ τοινωτὰ καὶ γιαιτρικὰ γιὰ κάλους,
 καὶ σὺ μὲς 'στὸν μακκᾶριον κ' 'Ἀβραμαιοῖν οἶκον
 ν' ἀπλῶνῃς τὴν ἀρίδα σου γεμάτος ἀπὸ κίρι,
 καὶ γὰ βαρρῆς πῶς ὁ ντουμζεσ κατ' ἀγραπτον καθήκον
 σὰν νᾶσαι μαντενοῦτος τοῦ ὀριλίε νὰ σὲ τριφῆρ.

Κυττάξετε, κυττάξετε τὴ δόξα καὶ τιμὴ !...
 ἔμπρὸς τῆς γάσκων σταματᾷ ὁ κόσμος ὁ χυδαῖος...
 ἰδέτε... κ' ὀριγαλκίνοιο μὰς ἦλθε προτομή...
 ὁ Σῶχος ἐτεχούρησε, ὁ γλύπτης ὁ σπουδαῖος,
 ὄρων πολλῶν Παρισίων ἀπὸ τὰ δυνατὰ,
 ποῦ δὴν ἱκαταδείχθησαν νὰ στείλουν μετριάτα.
 Τὶ χαλκοπρόσωπος μορφή ἱμοῦ τοῦ φαμφαρόνου !...
 γιὰ τέτοια μούτρα 'πλήρωσα καὶ τελωνίωσ τέλη...
 νὰ κ' ἱνας Δίας γύφους εἰ μέρους τοῦ Σβορόνου,
 ὅπου καθ' ὄλους τοὺς σειρομὸς ἴχθυια καγαλάι.

'Ἰδέτε κάλλος μὲν φορὰ μορφῆς ὀριγαλκίνοιο !...
 ἀλλ' ἦλθαν καὶ τάγαλματα τῆς φλογερᾶς καμίνου,
 ἦγον ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχῃ
 νὰ 'δοῦν ἂν θέσις καὶ γι' αὐτοὺς 'στὸ σπῆτι μου ὑπάρχη-
 καὶ μοῦ 'ψιθύρισαν κρυφὰ ἐπαιδοὶ μὰς Φασουλῆ,
 μὲ τὴν δεκαταῖν σου μὰς παρασυγκινεῖς,
 καὶ τοῦ σπῆτιου σου θίλοιο νὰ γίνωμε στολή
 ὑπὸ τὸν ὄρον μονοχὰ νὰ μὴ μὲς προσφωνῆς.»

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα ταπεινῶς ὡς κάτω χαιρετῶν :
 αὐτὸ ποῦ μὲ γυριέται δὴν εἶναι δυνατὸν,
 καὶ ἰμοῦ 'βρίσκται Ρωμῶσ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 ποῦ νᾶχη μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ ἀγάλματος προγόνων,
 καὶ νὰ τὰ βλέπῃ χάσκωντας χωρὶς νὰ πέρνῃ φορὰ
 καὶ δίχως νὰ τὰ προσφωνῆ ἑπτά φοραῖς τὴν ὄρα.»

Αὐτὰ τοὺς εἶπα παστρικά σὰν ποῦρος λιμαδόρος
 κ' αὐτοὶ σὰν εἶδαν, Περικλῆ, πῶς ὁ βαρὺ τὸν ὄρος
 ἀδύνατον κ' ἔκ μέρους μου παραδεικτὸς νὰ γίνῃ
 ἔξαναγύρισαν σκυροῖ τοῦ φλογερό καμίνι.

'Ὅσο κυττῶ τὰς δωρεὰς τοῦ φιλομούσου κόσμου
 'στῆς δεκαετηρίδος μου νεντόνομαι τὸν θρόνον
 καὶ λίγω σοβαρώτατα 'στ' αὐτὴ τῆς γυναικὸς μου :
 ἐκρίμα ποῦ δὴν τὴν 'κἀναμε ἀπὸ τὸν πρῶτον χρόνο,
 ἀλλ' ἱπροσμίναμε τὴν γῆν σιμοῖς νὰ παρατριζῃ
 καὶ κακοῦθως νὰ κουνῆ καὶ τὰς ἰοστέρους,
 κ' ὁ Λόρδος ὁ σερμπούλητος τὴν κανονιὰ νὰ ριζῆ-
 κ' ὅστερα νᾶβγωμε κ' ἱμέεις ψαρεύωντας ἱράνοιο.»

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξα γιὰ δεκαετηρίδα
 τώρα ποὺ σίνεται ντουμπὰς μὲ τῶν σεισμῶν τὸν σάλον,
 ποὺ τὰ σοφὰ κεφάλια μας τὰ τρώει πιτυρίδα
 καὶ γίνεται καθίζησις ἐπίσειστον ἰγκράλιον.
 Τώρα ποὺ φτώχεια πρόκειται συμβιβασμὸς νὰ γίνῃ,
 ποὺ κόρακις τριγύρω μας πετοῦν καὶ πελεκάνοι,
 κί' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς εἰς τοὺς σεισμοὺς πηγαίνει
 μὲ τοὺς παραδέξ τοῦ Συγγροῦ τὸν κουβαρντὰ νὰ κἀνῃ,
 κί' ἐγὼ κραυγάζω πρὸς αὐτὸν τινάζων τὸν γιακὰ μου :
 «ὦ Βασιλεῦ καὶ κύριε τῆς ἑλλημοσύνης,
 δεῖξου καθὸ φιλόανθρωπος καὶ χρήματα 'δικά μου,
 καὶ μοιραοὶ τὰ 'στοὺς γυμνοὺς καὶ πῆς πῶς σὺ τὰ 'δίνεις.»

'Επρόσμενε κί' ὁ Φασουλῆς ὡς τώρα ὁ ψωφίλης
 'στὴν δεκαετηρίδα του πῶς κἀτι θὰ τοῦ στείλῃς,
 ἀλλ' ὕστερα 'κατάλαβε πῶς χρωστοί κί' ὀρεῖται
 ἄκλινο πρῶτος ἐι' αὐτὴν ἐν ἔωρον νὰ σὰς στείλῃ,
 δεχθῆτε δὲ παρακαλῶ κί' ἐκ μέρους τῆς ποιήσεως
 μίαν μικρὰν ἀνάμνησιν ἀγάπης κί' ἱκτιμῆσεως.
 'Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Διάδοχον κρυφὰ κί' ἰδιαιτέρως
 θὰ στείλω τῶριότερον τῆς κολοῦδας μέρος.

Σεισμοὶ παρασκευάτεψαν τὸν τόπο τὸν σακάτη,
 γυναῖκες κί' ἄνδρες σπαρταροῦν καὶ βγάζουν ἀγουρίδα,

κί' ὄλοι μὲ δάκρυα μου λίν : ἀφρίντη, ὅς μας κἀτι
 νὰ σοῦ χαρίνῃ ὁ Θεὸς τὴν δεκαετηρίδα.»

Οἱ τόσοι διακονιάρηδες μοῦ 'πῆραν τὸ κεφάλι,
 δὲν 'βρίσκω τόπο νὰ σταθῶ καὶ τόπο νὰ καθίσω,
 καὶ μίς 'στὴν τόση ζητηματὰ καὶ τῶν σεισμῶν τὸ χάλι
 φοβοῦμαι δεκα μούστειλαν μὴ μοῦ τὰ πάρουν 'πίσω.

'Ὡ σὲς φαμήλιες ἐξὺλης ἀγαπημένα μέλη,
 κί' ὁ Πρίγκηψ Σάξ-Μαίνιγγεν εἰκοσι μαρκαὶς στέλλει,
 ὅπου συχνὰ γιὰ τοὺς Ρωμοὺς τροχίζει τὸ κοντύλι του,
 κί' ὁ Κουσουλάκος μούστειλε μὰ μέρα' ἀπ' τὸ μαντύλι του.

Τελείωσαν τὰ ψήμματα...θὰ λειψ' ἡ πρώτη φάρα,
 κί' ἐγὼ μ' εὐχαριστήρια εὐχαριστῶ ἀτύπωτα
 κί' ὅσους καλῶς ἐσκέφθησαν νὰ μ' ἀποστείλουν ἔωρα
 κί' ὅσους κακῶς ἐσκέφθησαν νὰ μὴ μοῦ στείλουν τίποτα.

Κάθε φέριστα πέρνει τίλος,
 φεύγ' ἡ δεκαετηρίς,
 καὶ κλαυθμῶν τονίει μέλος
 ὁ ταλαίπωρος Σουρῆς.

Κλάψτε δάση και λαγκάδια !...
πῆν ἢ τόσας μου τιμαίς,
πῆν τὰ σῦκα, πῆν τὰ λάδια,
καὶ τοῦ Σώχου προτομαίς.

Τώρα πλέον μ' ἀπληστικὸν
δὲν θὰ βλῆς ἢ ρουκαρὰς
'στού Δροσινὴ τὴν Ἑστίαν
διαφόρων προσφορὰς.

'Μπρὸς καὶ πίσω θὰ κυττάζω
μὴ κανεὶς λεπτὰ μου στίλλῃ,
κί' ἄρθρα μόνον θὰ διαβάζω
τοῦ κυρίου Παγανέλη.

Κλάψε, ξύλινη φαμίλια
τοῦ ζευξίαι καὶ σκαρταδού...
μήτε μία κἄν μποτίλια
δραστικῷ ραισιολοαδῷ
εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ λάβῃς,
καὶ θὰ κόβῃς καὶ θὰ ράβῃς.

Τοῦ λοιποῦ δραχμὴ καμμία,
καὶ μὴν τρήξῃς νὰ ρωτῆς
τὸν Χωρέμη τὸν Ταμία
καὶ τὰ χίρια τοῦ κυττῆς.

Τὸ τσερέλλο μου θὰ στρίψῃ...
σὺ ποῦ 'πίταξες εἰς ὕψη,
δεκαετηρὶς καμμένῃ,
γύρνα 'δὲς ἱλαρωμένη
τὸ πιστό σου τὸ ζαγάρι,
ὅπου τρέχει μὲ ταγάρι.

'Ἄλλ' ὄχι... ταῦτα 'στους Ρωμηούς ἔνιλλεται
καὶ μὴ γὰρ πάντα μάθετε, φιλομούσι χαζοί,
πὼς ὅσο δῶρα πρὸς ἐμὲ προθύμως ἀποστέλλετε,
ἢ φίλην δεκαετηρὶς αἰώνια θὰ ζῆς,
ἄλλ' ὅταν πᾶς δὲν στέλλετε αὐτοαὐκίως παῖσι
κί' ἀρχίζει μίγαις ὅπως πρὶν ὁ Φασουλῆς νὰ χάβῃ.

Νὰ καὶ καθρέπτης κόμ' ἰλ φοῖ, χαριτωμένο δῶρο...
τὸν στέλλει ὁ Ρουσοπούλος μαζὶ μὲ τὸν Μαγγιῶρο.
Δεῦτε νὰ κατοπτρίσωμεν τῆς μοῦρης μας τὸ κάλλος
πρὶν μᾶς τὸν σπάσουν εἰς σιαιμοὶ καὶ γίνῃ μίγαις ἠθῆνος...
ἄλλ' ἔρχετε τοὶς μετρητοὶς νὰ δώσῃ τὰ μισὰ
ὁ σοκολάταις μπλόκταις μὲς στέλλει κί' ἕνας ἄλλος,
ὁ ρέικτης Ἀθραμόπουλος, ζαχαροπλάστης εἷνος.

Κί' ὁ προσφιλεὶς μας συγγενὴς, ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας,
εἶς ἄπωτάτων Ἰνδιῶν ἰσχυρῶς ἀριθάρσιος
μὲ δῶρα πολυποικίλια καὶ πολυτιμῶς γούνας
καὶ πᾶνον περιβόητον 'στὴν κῆρην μας ἔχάρσις.
Εὐχαριστήρια λοιπὸν κί' εἰς τοῦτον περισσὰ,
μ' αὐτὸ τὸ πᾶνον δυνατὴ μὰς περιμένει ρίστα,
ἄλλ' ἔρχετε τοὶς μετρητοὶς νὰ δώσῃ τὰ μισὰ
καὶ μία φουσαρμόνικα νὰ πάρῃ μὲ τὰ ρίστα.

Κί' ὁ Παππαμυαλόπουλος, στολιδὶ τῶν ρητόρων,
κί' ἕκαστος δὲν ὑστέρησι 'στὴν ἀγαθὴν μερίδα,

καὶ τοὺς Χιλίους Πλαταιεὶς μ' ἀπέστειλεν ὡς δῶρον,
τὰ μάλιστα καταλλήλων γιὰ χιλιετηρίδα.

Κωνσταντινίδης δ' ὁ γνωστός κτηνίατρος μὲ ζῆλον
ἔστειλε δι' ἀνάμνησιν 'στὸν προσφιλεῖ μας σκύλον
τὴν Θεραπειάν τῶν Κυνοῦν, τὴν γλαφυρὰν καθ' ὅλα,
ἄν καὶ νομιζῶ πὼς τὸν Γκιουλὸ ὁ φόρος δὲν τὸν πᾶνει,
ἀπανταίως μάλιστα τὸν σκιάζεται κί' ἡ φύλα
κί' ἕνα μονάχα κόκκαλο γιὰ δαίτα τοῦ φθάνει.

'Ἄλλὰ τί πρῶτον νὰ σᾶς πῶ, τί δ' ὕστατον ν' ἀφήσω ;
'στὴν δεκαετηρίδα μου ἀφήτε νὰ τρυφήω
κί' ἀπροδοκῆτως τῆς τυρῶς ἢ ἀκολουθῶ
κί' οὐδέποτε ἔκ τῶν δῶρων τῆς δὲν θὰ παραιτηθῶ.

Εἶναι μὴ τζόγια λατρευτῆ, τσακίστρα καὶ μαριόλα,
ἄλλ' ἔξαρν' ἄρχισι κί' ἡ γῆ ἀνάκατα καρπίτα,
κί' ἀπροδοκῆτως ἡ πτυχὴ ἴτιναξὶ τὰ κῶλα
σάν Προσκυνῆ, σάν Κόλακας καὶ Κολοσιταίνισα.

Καὶ τώρα ρόβαλον βαρὺ ἀρπάξετε καὶ ξύλον
κί' ἰνδοξῶς μπαγλαρώσετε τὸν ἰνδοξὸν σας φίλον.
Τὸ πᾶν περνεῖ σάν χίμαιρα 'στὸν κόσμον παρακαίρως
ὅπουταν χῶμα μάλιστα πατῆς Ἑλληνικῆς,
καὶ καθὲ φιλιτατος Ρωμηός ἄς λάθῃ τώρα μίρος
εἰς τοῦτο τὸ μπαγλαρώμα τὸ πανηγυρικόν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης Φασουλῆς
κί' ἠκούσθη ἠθῆνος σύμμικτος κί' ὀλολυγμὸς πόλυς,
κί' ὁ Περικλῆτος ὁ πιστός τὰ φρούρια τοῦ σουφρόνου
τὸν μπαγλαρώνει σεβάρως μὲ ζῦλα δίκαια χρόνων.

Πίρτουν χαστούκια σάν βροχὴ καὶ φάπαις σάν χαλαζὶ
κί' ὄλ' ἡ φαμίλια σύσσωμη βουίει κί' ἀλαλάζει,
ὅταν μ' ὑπόγειον βοῆν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας
ἕνας σιαιμὸς τρικουβερτος, κατ' ἄλλους παλματίας,
κατ' ἄλλους βεθέσσης πηλοκίτης, κατ' ἄλλους τυμπανίτης,
ποῦ δὲν τὸν μάντιους κανεὶς μετὰ Χριστόν προφήτης,
τὸν ρίχνει κάτω μπρούμπαται καὶ τούμπανο τὸν κᾶνει,
ἢ δὲ γαιζάρια τὸν κλειτοσῆ κί' ὁ σκύλος τὸν δαγκάνει,
κί' ὄλοι κρυγαζῶσα ὁ Ἐλελεῦ
μπαγλαρωμένει Βασιλεῦ ! »)

Ἐκὶ ὄλιγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καὶε βιβλίον ῥέτε κί' ἡ Ρωμηοσύνη πάσα
ἄς ἀναγνῶσι ἄπιστος εἰς τὴν « Ἐφημερίδα »
μὴν λαμπρῶν μεταφράσεων τοῦ Κωνσταντίνου Φραγκόσσα...
'στού Κουβούλια τὴν γνωστὴν ἔβριστα τραπεζία.

Ἀδύρον τέλος πάντων δὲ βῆθ' μοναδικόν
τὸ φέλλον τῆς « Ἑστίας » τοῦ πανηγυρικόν.

'Ἦσαν καὶ κῆνοϊτίταις εἰς τοὺς Ἀθῆνοπούλους,
ὄλα τοῦ χρόνου καπρὸν γι' ἀρίστηδες καὶ δούλους,
ἴθῆσαν πρῶτα καὶ ποσὴ καὶ γέννησι καὶ μαντοῖα,
μπαστονῆσι καὶ 'ποκίμια, καὶ εἰ δὲ ἴθῆσαν ῥῶτα...
πολλῶν κυρίων ἔναφιν ἀρίστης τὰ κῆνοϊτίταις
καὶ τρήχουν μὲ τὰ τέσσαρα περὶ νὰ τέρψῃ πρῶτα.
Πῶ ! πῶ ! στολιδὴ ζηλευτὴ μὲ μέσους καὶ κανέλας
κί' ἐσοῦρακα μεταξὺ καὶ κίλτασι καὶ φανέλας
γιὰ τῶν μεγάλων νιοστῆτῶ τὸ πλοῖστο συνάρι...
εἰν' ὁ Ἀθῆνοπούλου δὲν κᾶνειν πᾶς νιοστῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου « Κορίνθης » τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωσταίου, κοινοῦτος πόλυς.